

[Lisbet Hindsgaul.]

digvær understrege min personlige og mit partis opfattelse af dette meget vigtige spørgsmål. Det er en alvorlig og livsbestemmende beslutning, som to mennesker træffer i det øjeblik, de adopterer et barn; derfor må de, hvis de skulle komme ud for noget skæbnesvangert, tage de samme betingelser og være undergivet de samme love som de naturlige forældre, der er knyttet til deres børn, hvadenten det går op eller ned, i solskin eller skygge.

Ud fra disse betragtninger og fraset det naturlige i, at et barn med sindslidelse eller et barn, der er åndssvagt, ikke bør adopteres, er jeg meget indstillet på en udvalgsbehandling, fordi jeg endnu har det håb, at vi kan nærme os den helt rigtige affattelse af det lovforslag, der her foreligger. Det er af langt mere vidtrækkende natur, end man ved et flygtigt blik skulle tro, og det adopterede barns vilkår synes mig at være altfor usikre, hvis man ifølge en eller anden bestemmelse i lovgivningen ganske roligt kan ophæve adoptionsforholdet.

Jeg anbefaler derfor lovforslaget til udvalgsbehandling, og jeg skal på mit partis vegne med stor interesse deltage i dette udvalgs arbejde, så at lovforslaget får den forsvarlige form fra rigsdagen, som jeg anser for en nødvendighed.

Anna Westergaard: Som det allerede er bemærket, blev et lovforslag af lignende indhold som det foreliggende fremsat her i landstinget i december 1948. Lovforslaget gik i udvalg, men udvalget nåede ikke at færdigbehandle det. Der var under den tidligere behandling af problemet en hel del betænkeligheder ved den den gang foreslåede affattelse af lovforslagets § 2, som gav en meget vidtgående adgang for adoptanten til at befri sig for den adopterede. I det nye lovforslag er paragraffen ændret på en sådan måde, at de betænkeligheder, der før var tilstede, nu må være væsentligt afsvækket, idet ordene „betydelig legemlig mangel eller alvorlig og langvarig sygdom“ er erstattet med „uhelbredelig og ondartet legemlig mangel eller sygdom“. Ved denne ændring er også betænkelighederne ved bestemmelsen i § 4 om lovens tilbagevirkende kraft tilsvarende formindsket, så at forslaget nu synes betydeligt mere acceptabelt og indeholdende en ordning, der giver mere rimelige forhold for både den adopterede og adoptanten.

Ved den foretagne ændring er der til-

lige sket det, at indholdet langt bedre svarer til indholdet i de i Norge og Sverige gennemførte love om det tilsvarende forhold.

Efter den foretagne ændring og under hensyn til det ønskelige i bevarelsen af nordisk retsenhed på dette område — den svenske lovgivning er ændret i tilsvarende retning i 1944 og den norske i 1948 — kan det radikale venstre anbefale lovforslagets velvillige behandling i det udvalg, som der nu er fremsat ønske om at få nedsat.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg takker for den velvillige modtagelse, lovforslaget har fået her i tinget, og da der synes at være enighed om, at vi skal drøfte det nærmere i et udvalg, skal jeg kun gøre ganske få bemærkninger i anledning af det hidtil fremkomne.

Til det ærede medlem hr. Dose vil jeg blot sige, at jeg er ganske enig i, at hensynet til retsenheden — det, der er lov i Sverige og Norge — vejer meget tungt.

Overfor det ærede medlem hr. Elmquist, der var inde på, at konflikter mellem forældrene kan opstå i tilfælde, hvor et adopteret barn viser sig at lide af de nævnte mangler, vil jeg sige, at det er naturligvis en meget væsentlig ting, der skal tages i betragtning her, men jeg vil gerne pege på, at der også er et hensyn at tage til barnet, et hensyn, der taler for, at forholdet mellem forældre og barn i visse tilfælde kan reguleres ved en eventuel ophævelse af adoptionen. Det er ikke nemt for det barn, der skal, om jeg så må sige, ugleles af den ene af forældrene, når konflikten i familielivet opstår.

Til det ærede medlem fru Lisbet Hindsgaul vil jeg kun bemærke, at det er jo nu engang givet, at der er en praktisk trang til i visse tilfælde at ophæve adoptionen, og jeg tror også, det er givet, at man må gå noget videre end til at kunne ophæve den, når det viser sig, at adoptivbarnet er sindssygt eller åndssvagt. Hvor vidt man så skal gå, forstår jeg, at vi kan tale nærmere om i udvalget.

Til det ærede medlem frk. Anna Westergaard har jeg kun een bemærkning. Det er rigtigt, at udtrykkene „uhelbredelig og ondartet legemlig mangel eller sygdom“ — således som bestemmelsen nu lyder — er de samme som i den norske lov. Når jeg alligevel er meget interesseret i en udvalgsbehandling, er det især, fordi jeg ikke er ganske sikker på, at disse udtryk på dansk dækker helt det samme som på norsk,